

Arrest

nr. 234 516 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont St-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 17 november 2015, verklaart er zich op 7 december 2015 een eerste maal vluchteling. Op 12 april 2017 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus

Bij 's Raads arrest nr. X van 22 februari 2018 werd de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

1.2. Op 22 juni 2018 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

Op 14 augustus 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen, waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Op 13 november 2018 verklaart verzoeker zich een derde maal vluchteling.

Op 13 maart 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen, die bij 's Raads arrest nr. 227 252 van 9 oktober 2019 werd vernietigd.

Op 28 oktober 2019 werd door de commissaris-generaal werd door de commissaris-generaal opnieuw een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.H., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn. U bent geboren in het dorp Qarcha (district Qarabagh, provincie Ghazni) en woonde eerst in Qarcha, later in Khenjan op een onbekende locatie en ten slotte gedurende twee jaar in Haidar Abad bij de stad Ghazni (provincie Ghazni). Toen u in Haidar Abad woonde, hoorde u op een nacht voetstappen op het dak. U verwittigde uw vader, die op zijn beurt sprak met uw oom, die lid is van de provincieraad in Ghazni. Dankzij een onderzoek van de politie kwam u te weten dat de personen aan uw huis Taliban waren. 20 dagen of een maand later werd u wakker van een hond die teveel lawaai maakte. Uw oom kwam te weten dat er iemand probeerde in te breken en verwittigde u om te vluchten, omdat er pogingen ondernomen werden om u te ontvoeren. U ontsnapte en vluchtte naar het kantoor van uw oom. Vervolgens keerde u terug naar Haidar Abad. Een of twee weken later hoorde u opnieuw geluiden op het dak. Uw oom vroeg u om voorzichtig naar buiten te gaan. U vluchtte opnieuw naar het kantoor van uw oom en keerde vervolgens terug naar uw woning in Haidar Abad. 2 à 2,5 maanden na het laatste incident verliet u Afghanistan. U reisde over land via Iran en Turkije tot Europa. U was langer dan een maand onderweg. U kwam aan in België op 17 november 2015 en diende op 7 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Ook uw broer Su.H. werd aangevallen en heeft Afghanistan verlaten. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een taskara (identiteitsdocument), een kopie van een document van uw oom, een verzending en 30 foto's van uw oom.

Op 12 april 2017 besliste de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en omdat de Commissaris-generaal van mening was dat van u redelijkerwijze verwacht kon worden dat u zich binnen Afghanistan zou hervestigen naar de hoofdstad Kabul. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en op 22 februari 2018 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS in haar arrest met nummer 200150. U ging vervolgens voor een korte periode naar Frankrijk.

Zonder naar uw land terug te keren diende u op 22 juni 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in België in. U verklaarde niet over nieuwe elementen te beschikken maar u legde uit dat u nogmaals een verzoek om internationale bescherming in België indiende omdat u niet naar een ander land mocht gaan. In het kader van dit tweede verzoek verklaarde u dat u vreest gedood te worden door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. U voegde toe dat uw regio – waar jullie in de minderheid zijn – onder controle is van de taliban en dat jonge mensen er ontvoerd worden om met de taliban samen te werken en dat ze gedood worden indien ze dit weigeren. U vernam dat een vriend van u, waarvan u de familienaam niet kent, drie maanden geleden op dergelijke wijze door de taliban gedood werd. U vernam tevens dat uw broer die in Iran woonde terug naar Afghanistan verhuisde en net zoals uw ganse familie problemen heeft met de taliban. Uw broer zou regelmatig verhuizen omwille van zijn veiligheid. U legde geen stukken neer ter staving van uw huidig verzoek om internationale bescherming. Op 14 augustus 2018 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek niet-ontvankelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 13 november 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verwees nog steeds naar uw relaas zoals u dat voorheen had uiteengezet en legde hiervan ter staving een kopie van de taskara van uw vader neer en een handgeschreven brief van de dorpsoudsten waarin zij uw problemen bevestigen. U beweerde verder niet te kunnen wonen in Kabul en legde ter staving een UNHCRrapport neer ('UNHCR Eligibility guidelines for assessing the internationale protection needs of asylum-seekers from Afghanistan' dd. 30 augustus 2018). Op 13 maart 2019 verklaarde het CGVS ook uw derde verzoek niet-ontvankelijk. U tekende hiertegen beroep aan, waarop de RvV per arrest 227252 voorgaande beslissing vernietigde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw allereerste verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw problemen met de taliban moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Ook uw tweede verzoek werd om voorgaande redenen nietontvankelijk verklaard. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Uw huidige bewering, dat u nog steeds vreest te worden gedood door de taliban voegt niets toe aan uw dossier. Immers werd in het verleden reeds op omstandige wijze uiteengezet waarom geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw relaas. Dat u hier nu toch op verder wenst te borduren is dan ook eigenlijk niet ernstig. U toonde immers op geen enkele manier aan waar het CGVS tijdens haar eerdere appreciatie een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen. Met betrekking tot de door u neergelegde stukken ter staving van onderhavig verzoek dient vermeld dat documenten vooreerst slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien draagt de bevestigingsbrief van de dorpsoudsten gezien de inhoud een uitzonderlijk gesolliciteerd karakter en bezit deze wegens het weinig officiële karakter eigenlijk amper bewijswaarde. Dergelijke (handgeschreven) brief kan eigenlijk door eender wie, eender waar zijn opgesteld. De taskara van uw vader, doch slechts een (foto van een) kopie staft hoogstens de identiteit van de persoon in kwestie, doch niets meer. Tot slot dient te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande Afghaanse documenten wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op

https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf

<https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient

beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op

<https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad

aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in Kabul stad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een vestiging in Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw etnische origine als Hazara dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Immers blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Kabul een etnisch, religieus en linguïstisch gemengde stad is waar nieuwkomers zich weliswaar voornamelijk vestigen in delen van de stad waar andere inwoners afkomstig uit hun regio van herkomst en/of van dezelfde etnie reeds gevestigd zijn, maar blijkt tevens dat een groot aantal wijken in de stad etnisch gemengd is en Hazara-inwoners zich doorheen de geschiedenis in verschillende wijken van de stad hebben gevestigd, waaronder etnisch gemengde wijken.

Bovendien blijkt uit de informatie beschikbaar dat er geen administratieve belemmeringen zijn bij een vestiging in de stad en er aldus mogelijkheden tot vestiging in diverse wijken zijn. U bent dus geenszins verplicht u te vestigen in de wijk waar uw familiaal netwerk zich bevindt noch u bij leden van uw familie te vestigen. Wat het belang betreft van uw familiaal netwerk en het feit dat dit zich in de wijk Karte Sakhi bevindt, toont u door dit gegeven eveneens geenszins een verscherpte lokale vatbaarheid aan die leidt tot een verhoogd risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Immers dient erop te worden gewezen dat het beschikbaar zijn van een netwerk in de stad Kabul in het kader van een intern vestigingsalternatief geenszins betekent dat dit netwerk in staat moet worden geacht om u, ingeval van hervestiging in Kabul voor onbepaalde tijd in huis te nemen en te voorzien in al uw levensbehoeften. De beschikbaarheid van een netwerk dient onderzocht te worden vanuit het oogpunt van ondersteuning bij het heropbouwen van een nieuw leven in Kabul, waarbij deze ondersteuning ook uit andere elementen kan bestaan dan het voorzien in een woonplaats en andere levensbehoeften. Bovendien dient te worden benadrukt dat in de weigeringsbeslissing in uw eerste verzoek, zoals bevestigd door de RvV in arrest nr. 200 150 van 22 februari 2018, werd vastgesteld dat u naast een familiaal netwerk in Kabul, waar u niet spontaan en duidelijk zicht op gaf, over een uitgebreide vriendenkring beschikt in Kabul en u vermoedelijk veel beter bekend met de stad dan u liet uitschijnen. Volledigheidshalve wordt aan het administratief dossier informatie toegevoegd over de veiligheidssituatie in de wijk Karte Sakhi, waaruit blijkt dat er slechts een beperkt aantal aanslagen heeft plaatsgevonden in de wijk in de rapporteringsperiode en deze voornamelijk gericht waren tegen het Kart-e Sakhi-schrijn, een bekende sjjiitische trekpleister. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u uw persoonlijk risico om slachtoffer te worden van een aanslag kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van opstandelingen worden aangemerkt. U toont aldus niet aan dat u bij een interne vestiging in Kabul een verhoogd risico zal lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, in vergelijking met een ander persoon, gelet op bovenstaande redenen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging

gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Reeds in uw vorige beslissing(en) argumenteerde het CGVS immers omstandig waarom u in Kabul over een volwaardig verblijfsalternatief beschikt en bovendien werd deze beoordeling reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming inhoudelijk door de RvV bevestigd. U brengt geen elementen aan die de analyse van uw vestigingsalternatief zouden kunnen ombuigen. U beweert immers heden nogal vaag geen mogelijkheden te hebben in Kabul en daar niet kunnen wonen, al wist u dit eigenlijk niet te concretiseren waardoor dit eigenlijk niets meer dan een louter hypothetische stelling is. Evenmin volstaat het neerleggen van een UNHCR-rapport om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. Er mag dan ook nog steeds worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op een manifeste appreciatiefout, alsook op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, § 3, 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift dertien rapporten (stukken 3-7, 11-16 en 18-19), vijf persartikels (stukken 8-10, 17 en 20) en een arrest van het Franse Cour Nationale du Droit d'Asile (stuk 21).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Op 7 december 2015 dient verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd die hem probeerden te ontvoeren. Op 12 april 2017 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban en omdat hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Deze beslissing werd bij 's Raads arrest nr. 200 150 van 22 februari 2018 bevestigd. werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd

Na een kort verblijf in Frankrijk dient verzoeker op 22 juni 2018 een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Op 14 augustus 2018 nam de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) omdat verzoeker geen elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoeker tekende hiertegen geen beroep aan bij de Raad, zodat deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing intussen definitief is geworden.

Op 13 november 2018 dient verzoeker onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Hij legt een kopie van de taskara van zijn vader en een brief van de dorpsoudsten neer (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Tevens voert hij aan zich niet in de stad Kabul te kunnen vestigen, ter staving waarvan hij een rapport van UNHCR neerlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Op 13 maart 2019 nam de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een beslissing niet-ontvankelijk verzoeker (volgend verzoek) omdat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Bij 's Raads arrest nr. 227 252 van 9 oktober 2019 werd deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de commissaris-generaal d.d. 13 maart 2019 vernietigd. In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet opnieuw tot de niet-ontvankelijkheid van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming omdat verzoeker geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.3.4. Vooreerst stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat, in zoverre verzoeker in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming verwijst naar en volhardt in zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, de ongeloofwaardigheid van dit vluchtrelaas reeds werd vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 200 150 van 22 februari 2018 en dat het louter volharden in en voortbouwen op iets dat op geen enkele wijze als aangetoond kan worden beschouwd, de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas op zich niet kan herstellen:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw allereerste verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw problemen met de taliban moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Ook uw tweede verzoek werd om voorgaande redenen nietontvankelijk verklaard. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Uw huidige bewering, dat u nog steeds vreest te worden gedood door de taliban voegt niets toe aan uw dossier. Immers werd in het verleden reeds op omstandige wijze uiteengezet waarom geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw relaas. Dat u hier nu toch op verder wenst te borduren is dan ook eigenlijk niet ernstig. U toonde immers op geen enkele manier aan waar het CGVS tijdens haar eerdere appreciatie een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.5. Met betrekking tot de nieuwe, voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat deze evenmin kunnen worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt:

“Met betrekking tot de door u neergelegde stukken ter staving van onderhavig verzoek dient vermeld dat documenten vooreerst slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien draagt de bevestigingsbrief van de dorpsoudsten gezien de inhoud een uitzonderlijk gesolliciteerd karakter en bezit deze wegens het weinig officiële karakter eigenlijk amper bewijswaarde. Dergelijke (handgeschreven) brief kan eigenlijk door eender wie, eender waar zijn opgesteld. De taskara van uw vader, doch slechts een (foto van een) kopie staat hoogstens de identiteit van de persoon in kwestie, doch niets meer. Tot slot dient te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande Afghaanse documenten wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt.”

Verzoekers bewering dat de motivering in verband met corruptie en documentfraude en in verband met de ondersteunende werking van documenten in het vreemdelingencontentieux stereotiep is en “wordt herhaald in elke negatieve beslissing die tegen Iraakse onderdanen wordt genomen”, is geenszins van aard om op deze motivering een ander licht te werpen. Vooreerst wordt ieder dossier individueel beoordeeld en toont verzoeker geenszins *in concreto* aan dat de door hem voorgelegde documenten niet op individuele wijze werden onderzocht in het licht van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming. De loutere bewering dat een gelijkaardige motivering ook in andere beslissingen van de commissaris-generaal voorkomt, doet geen afbreuk aan de pertinentie ervan. Bovendien betreft het *in casu* een beslissing ten aanzien van een vreemdeling met de Afghaanse nationaliteit. Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing tevens terecht gewezen op het gesolliciteerd karakter van de voorgelegde brief van de dorpsoudsten, alsook op het feit dat de foto van een kopie van de taskara van verzoekers vader slechts diens identiteit aantoont maar op zich de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming niet kan herstellen. Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer en komt hij in zijn verzoekschrift niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal door te beweren dat deze documenten wél de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt, zonder evenwel *in concreto* voormelde motivering uit de bestreden beslissing te weerleggen en/of uiteen te zetten op welke

wijze deze documenten de kans aanzienlijk groter zouden maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. De overige door verzoeker bijgebrachte informatie, met name het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en de aan het verzoekschrift toegevoegde rapporten en artikelen (stukken 3-20), vermag aan de voormelde vaststellingen en/of aan de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas, zoals vastgesteld ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoeker ingeval van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.6. Vervolgens dient vastgesteld dat de Raad in zijn arrest nr. 200 150 van 22 februari 2018 oordeelde dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt. In het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming dient te worden nagegaan of er elementen worden aangebracht die op het veilig en/of redelijk karakter van dit intern vestigingsalternatief een ander licht kunnen worden en die als dusdanig de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De Raad treedt de commissaris-generaal echter bij waar deze oordeelt dat dergelijke elementen *in casu* niet voorhanden zijn.

2.3.6.1. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kabul in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met

andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken

gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 3-21) is niet van aard om op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde veiligheidsanalyse een ander licht te werpen. Verzoekers informatie ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en betreft vaak zelfs dezelfde informatie. In 's Raads arrest nr. 227 252 van 9 oktober 2019 wordt overigens tot dezelfde conclusie gekomen als voorgaande analyse:

"In de aanvullende nota stelt de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie dat: "Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van

doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd.

In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad geviseerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviseerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen

redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde -omstandigheden- zonder ondersteuning van hun familie, of humgemeenschap kunnen leven in stedelijke of serail stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot een van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij kan van haar redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in de stad Kabul vestigt. Verweerder verwijst dienaangaande naar de motieven uiteengezet in de bestreden beslissing."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die zij heeft neergelegd op 23 augustus 2019 (COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van 15 mei 2019 (update); EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 en "Afghanistan. Security Situation" van juni 2019; EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2019) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Deze beoordeling van verwerende partij in haar aanvullende nota ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de provincie Kaboel indeelt bij "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD." (p. 102). Met andere woorden, de provincie Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de stad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Waar de verzoekende partij verwijst naar informatie die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, herhaalt de Raad dat de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gekenmerkt door sterke regionale verschillen. Derhalve dient in casu enkel de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel te worden beoordeeld en is de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie slechts dienstig in de mate dat zij betrekking heeft op deze stad.

Uit het gegeven dat Amnesty International van mening is dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat geen enkele Afghaan naar Afghanistan zou mogen worden teruggestuurd totdat de situatie er verbetert en het vonnis van 9 maart 2018 van een Franse rechter, kan niet blijken dat de mate van het willekeurige geweld in de stad Kaboel dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie is verder dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kaboel is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie. De aangehaalde landeninformatie werpt dan ook geen ander licht op bovenstaande appreciatie. Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen."

Wat betreft eventuele individuele, persoonlijke omstandigheden die in hoofde van verzoeker het risico zouden kunnen vergroten dat hij het slachtoffer wordt van het willekeurig geweld in de stad Kabul, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in Kabul stad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het

willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een vestiging in Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw etnische origine als Hazara dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Immers blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Kabul een etnisch, religieus en linguïstisch gemengde stad is waar nieuwkomers zich weliswaar voornamelijk vestigen in delen van de stad waar andere inwoners afkomstig uit hun regio van herkomst en/of van dezelfde etnie reeds gevestigd zijn, maar blijkt tevens dat een groot aantal wijken in de stad etnisch gemengd is en Hazara-inwoners zich doorheen de geschiedenis in verschillende wijken van de stad hebben gevestigd, waaronder etnisch gemengde wijken.

Bovendien blijkt uit de informatie beschikbaar dat er geen administratieve belemmeringen zijn bij een vestiging in de stad en er aldus mogelijkheden tot vestiging in diverse wijken zijn. U bent dus geenszins verplicht u te vestigen in de wijk waar uw familiaal netwerk zich bevindt noch u bij leden van uw familie te vestigen. Wat het belang betreft van uw familiaal netwerk en het feit dat dit zich in de wijk Karte Sakhi bevindt, toont u door dit gegeven eveneens geenszins een verscherpte lokale vatbaarheid aan die leidt tot een verhoogd risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Immers dient erop te worden gewezen dat het beschikbaar zijn van een netwerk in de stad Kabul in het kader van een intern vestigingsalternatief geenszins betekent dat dit netwerk in staat moet worden geacht om u, ingeval van hervestiging in Kabul voor onbepaalde tijd in huis te nemen en te voorzien in al uw levensbehoeften. De beschikbaarheid van een netwerk dient onderzocht te worden vanuit het oogpunt van ondersteuning bij het heropbouwen van een nieuw leven in Kabul, waarbij deze ondersteuning ook uit andere elementen kan bestaan dan het voorzien in een woonplaats en andere levensbehoeften. Bovendien dient te worden benadrukt dat in de weigeringsbeslissing in uw eerste verzoek, zoals bevestigd door de RvV in arrest nr. 200 150 van 22 februari 2018, werd vastgesteld dat u naast een familiaal netwerk in Kabul, waar u niet spontaan en duidelijk zicht op gaf, over een uitgebreide vriendenkring beschikt in Kabul en u vermoedelijk veel beter bekend met de stad dan u liet uitschijnen. Volledigheidshalve wordt aan het administratief dossier informatie toegevoegd over de veiligheidssituatie in de wijk Karte Sakhi, waaruit blijkt dat er slechts een beperkt aantal aanslagen heeft plaatsgevonden in de wijk in de rapporteringsperiode en deze voornamelijk gericht waren tegen het Kart-e Sakhi-schrijn, een bekende sjjiitische trekpleister. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u uw persoonlijk risico om slachtoffer te worden van een aanslag kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van opstandelingen worden aangemerkt. U toont aldus niet aan dat u bij een interne vestiging in Kabul een verhoogd risico zal lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, in vergelijking met een ander persoon, gelet op bovenstaande redenen."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het aan zijn raadsman bezorgde administratief dossier niet de informatie bevat waarop de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering is gebaseerd, dient erop gewezen dat het inzagerecht verzoeker toelaat om zijn dossier op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in te kijken en kennis te nemen van de inhoud ervan teneinde zijn verdediging te organiseren indien hij van oordeel is dat informatie uit het dossier ontbreekt. Verzoeker kon wel degelijk kennis nemen van deze informatie aangezien het administratief dossier een kopie van deze informatie bevat (zie map 'Landeninformatie'). Indien verzoekers raadsman bepaalde stukken niet zou hebben ontvangen, was het aan hem om (de dienst "Advocaten" van) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hiervan op de hoogte te stellen en de bedoelde stukken in te zien of alsnog aan te vragen.

Uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de stad Kabul een etnische, religieuze en linguïstische 'melting pot' is. Er zijn een aantal wijken in Kabul die door een hogere mate van etnische/religieuze/linguïstische homogeniteit worden gekenmerkt, doch er zijn ook verschillende wijken die een gemengde samenstelling kennen. Er kan dan ook geenszins worden aangenomen dat de stad Kabul enkel is samengesteld uit etnisch/religieus/linguïstisch homogene wijken. Waar er in hoofde van verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming een intern vestigingsalternatief werd vastgesteld in de stad Kabul, dient erop gewezen dat

hieruit niet blijkt dat verzoeker zich enkel in (een) bepaalde wijk(en) van deze stad zou kunnen vestigen. Dat verzoeker een familiaal netwerk heeft in de wijk Karte Sakhi betekent echter niet dat hij zich ingeval van hervestiging in de stad Kabul bij deze familieleden zou moeten vestigen; redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat deze familieleden ook op een andere wijze verzoeker zouden kunnen ondersteunen ingeval van een eventuele hervestiging in de stad Kabul.

Hoe dan ook, indien verzoeker zich in de wijk Karte Sakhi zou vestigen, dient vastgesteld dat uit de beschikbare informatie tevens blijkt dat de aanslagen in deze wijk voornamelijk gericht waren op het er aanwezige sjiiitische schijn en dat verzoeker het risico om het slachtoffer te worden van het geweld in deze wijk kan verhinderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de opstandelingen worden aangemerkt.

In zoverre verzoeker met betrekking tot de in zijn hoofde bestaande individuele, persoonlijke omstandigheden die het risico zouden kunnen vergroten dat hij het slachtoffer wordt van het willekeurig geweld in de stad Kabul, verwijst naar zijn etnische origine als Hazara en zijn sjiiitische geloofsovertuiging, dient erop gewezen dat dit elementen betreffen die worden beoordeeld in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en die bijgevolg niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de voormelde individuele, persoonlijke omstandigheden in het licht van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat er in zijn hoofde sprake is van individuele, persoonlijke omstandigheden die de kans zouden kunnen verhogen dat hij ingeval van hervestiging in de stad Kabul het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld in deze stad in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.2. Met betrekking tot de redelijkheid van de stad Kabul als intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker, dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 227 252 van 9 oktober 2019 onder meer oordeelde als volgt:

“Uit de rapporten Amnesty International waarnaar de verzoekende partij verwijst blijkt niet dat voor heel Afghanistan geldt dat elke Afghaanse burger bij terugkeer naar dat land een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon louter door zijn aanwezigheid aldaar. Zowel uit de UNHCR guidelines als uit de EASO Guidance note van juni 2018 en juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Aangezien de verwerende partij de stad Kaboel aanduidt als een veilig intern vestigingsalternatief, dient nagegaan te worden of de situatie in deze stad dermate gewijzigd is dat er geen sprake meer kan zijn van een redelijk vestigingsalternatief.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief in Kaboel voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht, maar bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in voormelde stad dient wel een grondig onderzoek van de persoonlijke omstandigheden te gebeuren (p.127-129).

UNHCR geeft in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, pagina 112-114 (hierna: UNHCR Eligibility Guidelines augustus 2018) aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, de humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kaboel deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief.

Uit wat voorafgaat blijkt dat zowel EASO als UNHCR de stad Kaboel niet uitsluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Zij stellen wel uitdrukkelijk dat de persoonlijke omstandigheden in deze bepalend zijn.”

Inzake de redelijkheid van de stad Kabul als intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van

vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Reeds in uw vorige beslissing(en) argumenteerde het CGVS immers omstandig waarom u in Kabul over een volwaardig verblijfsalternatief beschikt en bovendien werd deze beoordeling reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming inhoudelijk door de RvV bevestigd. U brengt geen elementen aan die de analyse van uw vestigingsalternatief zouden kunnen ombuigen. U beweert immers heden nogal vaag geen mogelijkheden te hebben in Kabul en daar niet kunnen wonen, al wist u dit eigenlijk niet te concretiseren waardoor dit eigenlijk niets meer dan een louter hypothetische stelling is. Evenmin volstaat het neerleggen van een UNHCR-rapport om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. Er mag dan ook nog steeds worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Immers, in zijn arrest nr. 200 150 van 22 februari 2018 oordeelde de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming dienaangaande als volgt:

"De Raad is voorts van oordeel dat van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Vooreerst blijkt uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarnaast ook dat alleenstaande mannen, zoals verzoeker in casu, en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Te dezen geeft verzoeker in zijn verzoekschrift toe dat hij in Kabul over een bepaald familiaal netwerk beschikt. Zijn neef woonde daar in de wijk Korte Saghi en ook zijn tante met haar dochters wonen daar (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 25 en 35). Tevens blijkt verzoeker op Facebook veel vrienden uit Kabul te hebben, waardoor mag worden aangenomen dat hij er over een uitgebreide vriendenkring beschikt. De bewering als zou zijn familie in Kabul niet in staat zijn hem duurzaam te onthalen doet geen afbreuk aan het gegeven dat de UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen, zoals verzoeker in casu, in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

De Raad merkt verder op dat verzoeker een gezonde jongeman van beroepsleeftijd is die reeds professionele ervaring heeft kunnen opdoen in Ghazni stad (adm. doss. stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 20-21). Aan zijn beweerde profiel als analfabeet hecht de Raad niet het minste geloof. Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker dat hij niet kon lezen en schrijven (adm. doss. stuk 5, gehoorverslag 28 maart 2017, p. 15), terwijl hij dit bij de DVZ helemaal niet vermeld heeft. Hij zei

daar niet dat hij analfabeet was en verklaarde zelfs tot de vierde graad naar school te zijn geweest (adm. doss., stuk 13, verklaring DVZ, vraag 11). Dat verzoeker niet analfabeet is, vindt bovendien bevestiging in het feit dat hij zowel bij de DVZ als op het CGVS telkenmale op identieke wijze een professionele handtekening kon plaatsen én in de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers Facebookaccount. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“U gaf tevens aan dat u in Afghanistan geen Facebookaccount had gehad en dat u in België aan een vriend had gevraagd om een Facebookprofiel aan te maken (gehoorverslag CGVS, p. 15). Later in het gehoor bleek evenwel dat het door u opgegeven profiel in het Dari al sinds 2014 actief is (gehoorverslag CGVS, p. 15, 23, 24; afdrucken Facebook in blauwe map). Toen u werd geconfronteerd met deze vaststelling, beweerde u dat u dat niet wist, dat uw vriend deze account ook had gebruikt en dat hij dat misschien al eerder had gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 24). Deze uitleg is niet aannemelijk, gelet op het feit dat uw Facebookprofiel van 2014 tot op heden veel teksten, foto's en reacties in uw naam bevat, onder andere over uw uitstappen in Afghanistan, uw tocht naar Europa via Iran en uw verblijf in België (gehoorverslag CGVS, p. 27, 28). Het Commissariaat-generaal kan bijgevolg niet aannemen dat deze account in het Dari steeds door een vriend in Afghanistan zou zijn beheerd. De bevindingen op Facebook doen dan ook vermoeden dat u wel degelijk geletterd bent, maar dat u deze informatie bewust achterhoudt om de Belgische asielinstanties te misleiden. Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat u in eerste instantie verklaarde dat u de Afgaanse kalender niet kende (gehoorverslag CGVS, p. 19), maar dat u er later in het gehoor plots moeiteloos in slaagde een incident te situeren volgens de Afgaanse kalender, met name door de data 6 mizan en 6 hoet te noemen (gehoorverslag CGVS, p. 34). Deze vaststelling versterkt het vermoeden dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel als ongeletterde.”

Het hoeft geen betoog dat de bovenstaande pertinente vaststellingen, die allen grondslag vinden in het administratief dossier, door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht door in het verzoekschrift louter te volharden dat hij analfabeet is.

Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, wel degelijk vertrouwd is met de stad Kabul:

“Ten tweede merkt het Commissariaat-generaal op dat u in het gehoor op het CGVS getracht hebt bepaalde cruciale informatie over uw recente verplaatsingen in Afghanistan achter te houden. Zo verklaarde u in het gehoor op het CGVS dat u nooit op andere plaatsen dan Ghazni en Qarabagh en in elk geval nooit in Kabul zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 6, 11, 12). Toen u echter werd geconfronteerd met een afbeelding op Facebook met datum april 2015, biechtte u op dat deze foto in Kabul werd genomen (gehoorverslag CGVS, p. 27). U voegde toe dat de foto waarop u te zien bent als jongeman “heel lang geleden” zou zijn genomen en dat u slechts één keer in de hoofdstad zou zijn geweest om een taskara aan te vragen, omdat u toen niet wist dat u dit identiteitsdocument ook in eigen streek kon aanvragen (gehoorverslag CGVS, p. 28). Deze uitleg kan niet overtuigen, daar men van een jongeman met een werkende vader en een oom in de provincieraad kan verwachten dat hij wel degelijk weet op welke plaats hij een identiteitsdocument dient af te halen. Bovendien zou u geen enkele reden hebben gehad om dit gegeven te verzwijgen wanneer u werd gevraagd of u ooit op andere plaatsen in Afghanistan was geweest.

Ook enkele andere verklaringen in het gehoor op het CGVS tonen aan dat u vertrouwd bent met de stad Kabul. Zo slaagde u er probleemloos in te duiden op welke plaats in Kabul uw gehuwde zus precies woont (met name “aan deze kant van de wijk Korte Saghi”; “Vlak daarnaast heb je het schrijn van Korte Saghi, en twee straten verder van daar”, gehoorverslag CGVS, p. 11), hoewel u zelf beweerde dat u nooit bij uw zus op bezoek zou zijn geweest. Ook toen u sprak over de aanslagen in Daimani of Dasht e Barshi en in de moskee Abdul Fazl, steeds in Kabul, wekte u de indruk dat u de Afgaanse hoofdstad wel degelijk goed kent. Ten slotte stelt het Commissariaat-generaal vast dat u in de eerdere vragenlijst van het CGVS zelf hebt aangegeven dat Kabul veilig is, maar dat niemand u geadviseerd zou hebben om naar deze stad te gaan (vragenlijst CGVS, p. 2; gehoorverslag CGVS, p. 33). Deze spontane vermelding van Kabul bevestigt andermaal dat u wel degelijk bepaalde banden hebt met deze stad.”

Opnieuw slaagt verzoeker er door louter te volharden in de bewering dat hij niet met de stad vertrouwd is, niet in de voorgaande bevindingen te weerleggen of te ontkrachten.

Gelet op het voorgaande, kan van verzoeker, niettegenstaande hij blijkens de gegevens in het administratief dossier niet zijn volle medewerking heeft verleend bij het verschaffen van informatie over zijn profiel en het netwerk dat hij heeft en waarvan hij gebruik maakte in de hoofdstad Kabul, redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich in de stad Kabul vestigt. Er mag immers worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en om zich

daar in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Algemene kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten aan die voorgaande vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Verzoeker verwijst weliswaar naar de lamentabele omstandigheden waarin "Internal Displaced Persons" (IDP's) bij terugkeer terecht komen en geeft hierbij ter illustratie in zijn verzoekschrift enkele citaten uit rapporten weer, doch dit betoog vermag, hoewel erkend wordt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die woonachtig zijn in de "informal settlements" in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Gelet op zijn persoonlijke situatie maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad in casu dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in een "IDP settlement", zal terechtkomen. Zo verzoeker aangeeft dat hij de middelen niet heeft om zich in de stad Kabul te vestigen, wijst de Raad er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet) bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. De Raad herneemt dat het loutere feit tot een bepaalde etnische groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Verzoeker toont geenszins in concreto aan dat er in zijn individueel geval voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging blijkt. Hij beperkt zich immers tot het verwijzen naar en het citeren uit algemene rapporten. Mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan zijn etnie verbonden problemen aan."

In het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming brengt verzoeker geen elementen aan die hierop een ander licht werpen. In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift verweer voert tegen de vaststellingen in verband met de redelijkheid van de stad Kabul als een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, dient erop gewezen dat deze beoordeling intussen vaststaat en dat verzoeker niet middels het indienen van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming alsnog rechtsmiddelen kan aanwenden tegen deze beoordeling.

2.3.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER